

บทนำ

ผมหวังว่าจะได้หน่วยกิตพิเศษซะหน่อยนะ

สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งขอให้ผมช่วยเขียนหนังสือเกี่ยวกับเทพเจ้ากรีก แล้วผมก็แบบ... "เราทำแบบนิรนามได้มั๊ยครับ เพราะผมไม่อยากให้เหล่าเทพโอลิมเปียโกรธผมอีก"

แต่ถ้าฉันจะช่วยให้พวกคุณรู้จักเทพเจ้ากรีกดีขึ้นและเอาชีวิตรอดได้ ถ้ามีสักองค์มาปรากฏตรงหน้า ฉันผมว่าการเขียนหนังสือเล่มนี้ก็คงจะเป็นเรื่องดี ๆ ประจำสัปดาห์ของผมแล้วละ

สำหรับใครที่ไม่รู้จักผม ผมชื่อเพอร์ซีย์ แจ็กสัน ผมเป็นมนุษย์กึ่งเทพในยุคปัจจุบัน... คือเป็นบุตรแห่งโพไซดอน ลูกครึ่งเทพเจ้ากับมนุษย์... แต่ผมจะไม่พูดถึงตัวเองเยอะแยะอะไรมากมายหรอกนะ เรื่องของผมอยู่ในหนังสือเล่มอื่นแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องต่างลั่วนๆ (กะพริบตาปริบๆ) และผมก็เป็นแค่ตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องเท่านั้น (อ๊ะแฮ่ม...แฮงลิ...แฮ่มๆ)

อย่ามาไล่บี้ผมเยอะนักละตอนผมเล่าเรื่องเหล่าเทพเนี่ย ตกลงมัย เพราะตำนานพวกนี้มันมีแบบว่าเป็นสี่สิบหมีนั่นล้านเวอร์ชั่นเห็นจะได้ เพราะงั้นอย่ามาแบบ เอ้า ฉันได้ยินมาแบบอื่นนี่นา เพราะงั้นนายผิด!

8 เพอร์ซีกับแจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

ผมจะเล่าในเวอร์ชันที่มีนัยสมเหตุสมผลในสายตาของผมที่สุดละกัน
สัญญาว่าจะไม่แต่งเติมเอง ข้อมูลทั้งหลายผมได้มาจากสหายกรีกและโรมัน
โบราณโดยตรง ซึ่งพวกเขาก็เป็นคนจารึกตำนานเหล่านี้ตั้งแต่แรก เชื่อเถอะ
ผมไม่มีทางจะแต่งเรื่องเพี้ยนขนาดนี้ขึ้นมาได้หรอก

ขึ้นมาเริ่มกันเลย แรกสุดผมจะเล่าว่าโลกถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร
จากนั้นก็บอกเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับเทพเจ้าไปที่ละองค์ แต่หวัง
ว่าผมจะไม่ไปทำให้เหล่าเทพโกรธจนมาระเบิดผมเป็นถ้ำถ่านก่อนที่ผมจะ...

อ้ากกกกกกกกกก!

ล้อเล่น ยังอยู่

เอาละ ผมจะเริ่มตั้งแต่การสร้างสรรพสิ่งตามตำนานกรีกเลยนะ
ซึ่งจะว่าไปแล้วก็ละเอียดมาก ใส่แว่นนิรภัยกับเสื้อกันฝนได้เลย เพราะ
พวกคุณได้เลอะเลือดกันแน่

จุดเริ่มต้น ฯลฯ

ณ ตอนที่ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้น ผมไม่ได้อยู่ตรงนั้นด้วย และผมคิดว่าชาวกรีกโบราณก็ไม่ได้อยู่เหมือนกัน มันไม่ได้มีใครถือปากกากับกระดาษไปคอยจดบันทึกเหตุการณ์ เพราะงั้นผมก็ไม่สามารถรับรองความถูกต้องของเรื่องได้ บอกได้แค่ว่าชาวกรีกคิดว่าสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นแบบนี้

แรกสุดมีแต่ความว่างเปล่า ความว่างเปล่าเยอะมากทีเดียว

เทพเจ้าองค์แรก ถ้าจะเรียกอย่างนั้นนะ ก็คือเคออส (ความโกลาหล)...ละอองหมอกขมุกขมัวขึ้นคลุ้งที่ซึ่งมีสสารของทั้งจักรวาลลอยไปรอบๆ อันนี้เป็นความรู้อย่างหนึ่งนะว่าเคออสตามรากศัพท์แปลว่าเก็บ(ช่องว่าง) ซึ่งไม่ได้หมายถึงร้านเสื้อผ้าแต่อย่างใด

และแล้วเคออสก็โกลาหลน้อยลง บางทีอาจเพราะเบื่อหน่ายกับการเป็นหมอกขมุกขมัวแล้วก็ได้ สสารบางส่วนของเคออสจับตัวแข็งขึ้นมาเป็นโลกของเรา ซึ่งไซโครายหน่วยที่สุดท้ายก็พัฒนาเป็นตัวตนมีชีวิตจิตใจขึ้นมา นางเรียกตนเองว่าไกอา เทพีแห่งพื้นพิภพ

ที่นี้ไกอานี้ล่ะคือโลกของเราใบนี้จริงๆ เลย...ทั้งก้อนหิน เนินเขา หุบเขา เอ็นชิลาดา* ทั้งชิ้น แต่นางก็สามารถจำแลงร่างเป็นมนุษย์ได้ด้วย

* Enchilada อาหารเม็กซิกันชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งตอร์ติยาพ้อเนื้อหรือผัก

10 เฮอร์ซีย์ แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

นางชอบเดินไปทั่วโลก...ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วก็คือเดินไปทั่วตัวเองนี่ละ...
ในร่างของสตรีวัยกลางคนที่สวมชุดกระโปรงสีเขียวยาวสลวย มีผมหยักศก
สีดำ และมีรอยยิ้มสงบบนใบหน้า รอยยิ้มนั้นปิดบังจุดประสงค์ชั่วร้ายที่
ซ่อนเร้น ไว้แต่ียวคุณจะได้เห็นเอง

หลังจากอยู่คนเดียวมานานไปก็เลยหันหน้ามองหมอกแห่งความว่างเปล่า
เหนือพื้นโลกแล้วพูดกับตัวเองว่า "รู้ไหมว่าน่าจะมีอะไรอีก ท้องฟ้าโง่งม
ถ้าได้ท้องฟ้าซักหน่อยก็คงดี ยิ่งถ้าเป็นบุรุษหล่อเหลาที่เราสามารถจะ
ตกหลุมรักได้ด้วยก็ยิ่งดี เพราะข้างล่างที่มีแต่ก้อนหินแบบนี้มันน่าเหงาอยู่นะ"

ถ้าไม่ใช่ว่าเคออสได้ยื่นแล้วยอมให้ความร่วมมือ ไกอาก็คงเพ่งจิต
ด้วยตนเอง แล้วก็มิท้องฟ้าปรากฏขึ้นเหนือพื้นโลก...เป็นโดมป้องกันที่มี
สีน้ำเงินในเวลากลางวันและมีสีดำในเวลากลางคืน ท้องฟ้าตั้งชื่อตนเองว่า
อูรานอส...และก็ใช่ นี่เป็นวิธีการเขียนคำว่ายูเรนัสอีกแบบหนึ่ง ไม่มีทาง
เลยที่จะพูดคำคำนี้ขึ้นมาโดยไม่ให้คนรอบข้างหัวเราะคิกคัก มันแค่ฟังดู
ไม่น่าใช่ ทำไมเขาถึงไม่ตั้งชื่อตัวเองให้ดีกว่านี้หน่อยนะ...แบบเดธบริงเกอร์
หรือไฮเซ่...ผมก็ไม่รู้แฮะ แต่นี้อาจอธิบายได้ว่าทำไมอูรานอสถึงได้ดูหงุดหงิด
อยู่ตลอดเวลา

เช่นเดียวกับไกอ่า อูรานอสสามารถจำแลงร่างเป็นมนุษย์และเดิน
ไปมาบนพื้นโลกได้...ซึ่งก็เป็นเรื่องดี เพราะท้องฟ้ามันอยู่สูงมาก และ
ความสัมพันธ์ทางไกลก็ไม่มีทางจะเวิร์กหรอก

ในร่างเลือดเนื้อ เขาตัวสูง ล่ำ และมีผมยาวสีเข้ม เขาสวมแต่ผ้าเตี่ยว
ส่วนผิวพรรณก็เปลี่ยนสีกันไปเรื่อยๆ...บางครั้งเป็นสีน้ำเงินลายเมฆ
เลื่อนลอยไปทั่วกล้ำเนื้อ บางครั้งก็เป็นสีดำมืดโดยมีแสงดาวพร่างพราย
เอาไว้ ก็ไกอ่าเป็นคนวาดฝันให้เขาออกมาเป็นแบบนี้เนี่ย อย่าน่าโทษผมสิ
บางทีคุณจะเห็นอูรานอสในภาพวาดถึงกองล้อจักรราศีที่เป็นตัวแทนของ
กลุ่มดาวต่างๆ ซึ่งเคลื่อนคล้อยผ่านท้องฟ้าเข้าไปเข้ามาตลอดกาล

เสร็จแล้วอูรานอสกับไกอาก็สมรสกัน

แล้วมีความสุขไปตลอดกาลรีเปล่า

อันนี้ก็ไม่ใช่เชิง

ปัญหาข้อหนึ่งคือเคออสเริ่มสนุกกับการสร้างสรรค์มากเกินไป เขาคิดกับตัวเองที่เป็นหมอกขมุกขมัวว่า เฮ้! สร้างพื้นโลกกับท้องฟ้านี้มันสนุกจังแฮะ! เราน่าจะสร้างอะไรได้อีกนะ

ไม่นานมันก็สร้างสรรค์ปัญหานานาชนิดขึ้นมา...และผมก็หมายถึง เหล่าเทพยังโง่งม หยดน้ำกลั่นตัวออกมาจากหมอกแห่งเคออส ไหลไปรวมกันในส่วนลึกของโลกจนเกิดเป็นทะเลผืนแรกๆ ซึ่งสุดท้ายก็มีชีวิตจิตใจขึ้นมา...กลายเป็นเทพเจ้าพอนตัสนั่นเอง

จากนั้นเคออสก็เพลินไปเลยและคิดว่า รู้ละ! เอาโดมแบบท้องฟ้าอีกอันเป็นโง่งม เพียงแต่อันนี้ให้อยู่ใต้โลก! นี่คงจะเจ๋งน่าดู!

และแล้วจึงมีโดมอีกอันเกิดขึ้นมาได้พื้นโลก แต่มันมืด เทนียวเหนอะ โดยรวมแล้วคือไม่น่าอยู่เพราะแสงจากท้องฟ้าไม่เคยส่องถึง และนี่ก็คือ ทาร์ทาร์สนั่นเอง หลุมแห่งความชั่วร้ายทั้งปวง แค่อูจจากชื่อก็พอเอาได้แล้ว ไซม์ัย พอรวมร่างเป็นเทพเจ้าขึ้นมาเขาก็ไม่มีทางจะไปชนะการประกวดความนิยมบนเวทีไหนได้เลย

ปัญหาคือทั้งพอนตัสและทาร์ทาร์สต่างก็ชอบโกอาณะลิ ซึ่งก็สร้างแรงกดดันให้กับความสัมพันธ์ระหว่างนางกับอูรานอสพอดี

ยังมีภูมเทพอื่นๆ ผุดขึ้นมาอีกเป็นกลุ่มใหญ่ ถ้าจะไล่เรียงให้หมดสงสัยเราคงต้องติดกันอยู่ตรงนี้ไปหลายสัปดาห์แน่ เคออสกับทาร์ทาร์สมีลูกด้วยกันองค์หนึ่ง (อย่าถามนะว่าทำไมได้ไง ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน) คือนิกซ์ ซึ่งนิกซ์นี่ก็คือรัตติกาลนั่นเอง จากนั้นนิกซ์ก็ให้กำเนิดธิดาชื่อเฮเมร่าขึ้นมา ด้วยตัวคนเดียวได้ยังไงก็ไม่ทราบ เฮเมร่าก็คือกลางวัน ทั้งคู่นิสัยเข้ากันไม่ค่อยได้เพราะมีความแตกต่างกันเหมือน...นั่นละ คุณคงพอเดาออก

บางตำนานเล่าว่าเคออสสร้างอีรอส เทพเจ้าแห่งการให้กำเนิดขึ้นมา...พุดอีกอย่างคือเทพเจ้าป่าป้าหมาฆ่าได้ให้กำเนิดเทพเจ้าทารกน้อยขึ้นมาเป็นจำนวนมาก บางตำนานอ้างว่าอีรอสเป็นบุตรแห่งอะโพโรโดตัสไว้เราจะไปพุดถึงนางกันทีหลัง ผมไม่รู้หรอกนะว่าเวอร์ชันไหนเป็นเรื่องจริง

12 เพอร์ซีย์ แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

แต่ที่รู้แน่ชัดคือโกอา กับ อูรานอส เริ่มมีลูกด้วยกันบ้างแล้ว... ซึ่งก็ออกมาเป็น ผลลัพธ์ที่ผสมปนเปมา

แรกสุดทั้งคู่ให้กำเนิดกลุ่มลึบสองออกมา...หญิงหก ชายหก ที่เรียกว่า ไททัน ลูกๆ กลุ่มนี้ดูเหมือนมนุษย์ แต่ตัวสูงกว่าและทรงพลังกว่ามาก คุณคงคิดว่าลูกลึบสองคนนี้น่าจะพอใจกันได้แล้วใช่ไหม? คือผมหมายถึง ถ้าครอบครัวไหนมีลูกเยอะขนาดนี้สงสัยคงได้มีรายการเรียลลิตี้โชว์เป็นของตัวเองไปแล้ว

พอไททันถือกำเนิดขึ้นชีวิตสมรสของอูรานอสกับโกอา ก็เริ่มเปลี่ยนเป็นขมขื่น อูรานอสใช้เวลาอยู่บนท้องฟ้าเยอะมาก เขาไม่ค่อยมาหา โม่มาช่วยเลี้ยงลูก โกอาโกรธและเสียใจ ทั้งคู่เริ่มทะเลาะกัน พอลูกๆ โตขึ้นอูรานอสก็ชอบตะโกนใส่พวกเขาอีก โดยพื้นฐานแล้วเรียกว่าเป็นพ่อที่ไม่ได้เรื่อง

โกอา กับ อูรานอส พยายามสมานรอยร้าวกันบ้างเป็นบางครั้ง โกอาดัดสินใจว่าถ้ามีลูกอีกทั้งคู่คงจะกลับมาใกล้ชิดกันมากขึ้น...

คิดได้ไงเนอะ

นางให้กำเนิดแฝดสาม แต่ปัญหาคือลูกๆ กลุ่มนี้คู่ควรกับคำว่า น่าเกลียดน่ากลัว พวกเขาตัวใหญ่และทรงพลังเหมือนพวกไททัน แต่ งุ่มง่ามและนิสัยห่ามกว่า แถมยังควรจะไปแวกซ์ขนหัวตัวอย่างแรงอีกต่างหาก ที่แย่ที่สุดคือพวกเขาแต่ละคนมีดวงตาดวงเดียวอยู่กลางหน้าผาก

ว่ากันว่าบางไบบนาก็มีแต่แม่เท่านั้นละนะที่จะรักได้ลง อิม โกอาก็รักลูกๆ กลุ่มนี้นะแหละ นางตั้งชื่อให้พวกเขาว่าไฮคลอปส์อาวูโส ซึ่งสุดท้ายไฮคลอปส์อาวูโสเหล่านี้ก็จะให้กำเนิดเผ่าพันธุ์ไฮคลอปส์ที่ด้อยกว่าออกมาอีกเป็นจำนวนมาก แต่นั่นยังต้องอีกเนิ่นนานให้หลัง

พออูรานอสเห็นแฝดสามไฮคลอปส์เข้าก็ตกใจ "นี่ต้องไม่ใช่ลูกเราแน่ๆ! หน้าไม่เห็นจะเหมือนเลย!"

"พวกเขาเป็นลูกของท่านนะ ไอ้คนไร้หัวใจ!" โกอาทวาดกลับ "อย่าได้ทิ้งให้เราต้องเลี้ยงลูกๆ เหล่านี้ตามลำพังเป็นอันขาด!"

"ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องห่วง" อูรานอสคำราม

เขาเดินกระพืดกระพืดออกไปแล้วกลับมาใหม่พร้อมด้วยโซ่หนาหนักที่ทำจากความมิดมิดอันบริสุทธิ์แห่งท้องฟ้ารัตติกาล เขาจับไซคลอปส์เหล่านั้นมัดไว้แล้วโยนลงสู่ทาร์ทารัส ซึ่งเป็นส่วนเดียวของสรรพสิ่งที่อยู่รานอส จะไม่ต้องสอดส่องคอยมอง

โหดเนอะ

โกอากริดร้องโหยหวน แต่อูรานอสก็ไม่ยอมปล่อยให้ไซคลอปส์เหล่านั้นออกมา ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งของเขา เพราะในตอนนั้นเขาขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ที่น่ากลัวมากที่สุด

"เราเป็นราชาแห่งเอกภพ!" เขากู้อึง "จะไม่ใช้ได้อย่างไรกันล่ะ ก็เราอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างจริงๆ นี่นา"

"เราเกลียดท่าน!" โกอาร์ร้อง

"บ๊ะ! เจ้าจะต้องทำตามที่เราบอก เพราะเราเป็นปฐมเทพองค์แรกและเป็นองค์ที่ทรงอำนาจที่สุด"

"แต่เราถือกำเนิดก่อนท่านเสียอีก!" โกออาประท้วง "ท่านคงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้ด้วยซ้ำถ้าเราไม่..."

"จงอย่าทดสอบความอดทนของเรานะ" เขาขู่คำราม "เรายังมีโซ่แห่งความมิดเหลืออยู่อีกหลายเส้น"

อย่างที่คุณก็น่าจะพอเดาได้ โกออาได้บันดาลให้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ แต่นางก็ไม่รู้จะไปทำอะไรได้อีก ลูกๆ กลุ่มแรกของนาง พวกไททัน ตอนนี้อยู่โทกันหมดแล้ว พวกเขาารู้สึกสงสารแม่ อีกทั้งยังไม่ค่อยชอบพ่อ...เพราะโกอา มักจะเอาอูรานอสมาค้นหาให้ฟัง ซึ่งก็มีเหตุผลที่ดี...แต่พวกไททันนั้นก็หวาดกลัวอูรานอสกันมาก และรู้สึกที่ไม่มีพลังจะไปหยุดยั้งเขาได้

เราต้องทำใจดีๆ เอาไว้เพื่อลูกๆ โกออาคิด บางทีเราน่าจะลองปรับความเข้าใจกับอูรานอสดูอีกสักครั้ง

นางจัดเตรียมคำคืนอันแสนโรแมนติคขึ้นมา...ทั้งที่ยืน กุหลาบ

14 เพอร์ซีวี แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

เพลงเบาๆ นั้นคงจะจุดเชื้อไฟอะไรขึ้นมาได้สักอย่าง เพราะไม่กี่เดือนต่อมาโกอาาก็ได้ให้กำเนิดแฝดสามขึ้นอีกชุดหนึ่ง

แต่นางไม่ต้องการเครื่องพิสูจน์อะไรอีกแล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่างนางกับอูรานอสนั้นมันจบไปแล้วหรือไม่...

เพราะลูกๆ กลุ่มใหม่ถึงกับน่าเกลียดน่ากลัวยิ่งกว่าไซคลอปส์อีก แต่ละตนมีแขนหนึ่งร้อยแขนกระจุกรวมกันอยู่ตรงหน้าอกเหมือนหนามของเม่นทะเล นอกจากนั้นยังมีหัวเล็กๆ อีกห้าสิบหัวอยู่บนบ่า แต่นั่นไม่สำคัญสำหรับโกอา ยิ่งไงโกอาที่รักไบหน้าเล็กๆ เหล่านั้น...ทั้งร้อยห้าสิบไบหน้าเลย นางเรียกแฝดสามเหล่านั้นว่าพวกร้อยมือ แต่นางยังไม่มีเวลาได้ตั้งชื่อให้พวกเขา อูรานอสก็เดินอาดๆ เข้ามามองดูลูกๆ แล้วฉวยพวกเขาไปจากอ้อมกอดของโกอา ไม่พูดพรั้มทำเพลง อูรานอสจับพวกเขา ล่ามโซ่แล้วโยนลงทาร์ทารัสอีกเหมือนเป็นถุงขยะรีไซเคิล

เห็นชัดแล้วว่าไอ้หนุ่มท้องฟ้าคนนี้ต้องมีปัญหาทางจิตแน่ๆ

แล้วโกอาก็จะไม่ทนอีกต่อไป นางร้องไห้โหยหวนจนทำให้เกิดแผ่นดินไหว ลูกๆ ไททันต้องวิ่งเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

"พ่อของพวกเจ้านี้มันช่าง...!"

ผมไม่รู้ว่านางเลือกใช้คำว่าอะไร แต่เดาว่านั่นน่าจะเป็นครั้งแรกที่คำดาถูกคิดค้นขึ้นมาในโลก

นางเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นก็ชูแขนบันดาลให้พื้นดินสั่นสะเทือน นางเรียกสสารที่แข็งที่สุดในปฐพีขึ้นมา ดัดทรงมันด้วยโทสะจนกลายเป็นอาวุธชิ้นแรกที่ถือกำเนิดขึ้น...เป็นเบีมิดเหล็กโค้งยาวประมาณสามฟุต นางนำกิ่งไม้ที่อยู่ใกล้ๆ มาประกบเป็นด้ามจับ จากนั้นก็เอาสิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้ให้พวกไททันดู

"จงดุ บุตรีธิดาแห่งเรา!" นางบอก "นี่คืออุปกรณ์แห่งการล้างแค้น เราจะเรียกมันว่าสโคต (เคียว)!"

พวกยักษ์ไททันบนพิมฟ้า...นั่นเอาไว้ทำอะไรนะ...ทำไมมันต้องโค้งด้วย...ใครช่วยสะกดคำว่าสโคตให้ฟังหน่อย

"หนึ่งในพวกเจ้าจะต้องก้าวออกมา!" ไกอากูร์ร้อง "อูรานอสไม่คู่ควรกับตำแหน่งราชาแห่งเอกภพ หนึ่งในพวกเจ้าจะต้องสังหารเขาและขึ้นดำรงตำแหน่งแทน"

พวกไททันดูอีกอึก

"เอ่อ...ช่วยอธิบายเรื่องการสังหารด้วย" โอเซียนัสกล่าวขึ้น เขาเป็นไททันองค์โตฝ่ายชาย แต่ส่วนใหญ่จะชอบไปอยู่กับปรัมมเทพแห่งน้ำ ฝน ลม ลีลาของทะเล องค์ที่เขาเรียกว่าท่านลุ่มพอนต์สนั่นล่ะ "ท่านหมายความว่าอย่างไรที่ว่าสังหารเนี่ย"

"นางอยากให้เรากำจัดบิดาไปแล้ว" เรมีสเดา นางเป็นไททันฝ่ายหญิงที่ฉลาดปราดเปรื่องที่สุด และนางก็เข้าใจคอนเซ็ปต์เรื่องการลงโทษผู้กระทำความผิดได้ในทันที "แบบว่าทำให้บิดาเลิกมีตัวตนอยู่ต่อไปอย่างไรล่ะ"

"นั่นมันเป็นไปได้ด้วยหรือ" เธอถาม "พวกเราเป็นผู้อมตะกันไม่ใช่หรือ"

ไกอาแผดเสียงด้วยความหงุดหงิด "อย่าชี้ขลาดสิ! มันง่ายมาก พวกเจ้าก็แค่เอาไอ้เหล็กแหลมๆ นี้ไปตัดบิดาพวกเจ้าเป็นชิ้นๆ ก็เท่านั้นเอง เขาจะได้มารบจนพวกเจ้าไม่ได้อีก ใครที่ทำตามนี้ได้สำเร็จ เราจะแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองเอกภพ! นอกจากนั้นเรายังจะทำคุกกี้ของโปรดไว้ให้ด้วยแบบที่โรยน้ำตาลนะ"

เออละ ถ้าเป็นในยุคปัจจุบันเราคงจะเรียกพฤติกรรมแบบนี้ว่าโรคจิต แต่ในตอนนั้นกฎเกณฑ์เรื่องพฤติกรรมยังค่อนข้างหย่อนยาน บางทีคุณอาจจะรู้สึกดีกับญาติๆ ของตัวเองมากขึ้นก็ได้เมื่อได้รู้ว่าครอบครัวแรกที่ถูกรังสรรค์ขึ้นมานั้นมันร้ายฉานขนาดไหน

พวกไททันเริ่มส่งเสียงพึมพำและชี้หน้ากันแบบว่า "เฮ้ นายน่าจะมึนพรสวรรค์ในด้านการสังหารบิดานะ"

"เอ่อ ไม่ละ ฉันว่านายสิน่าจะเป็นคนทำ"

"เอาจริงๆ ฉันก็อยากอยู่หรือก แต่เผอิญติดธุระนะ เพราะงั้น..."

"เราจะทำให้เอง!" เสียงหนึ่งดังขึ้นจากทางด้านหลัง

16 เพอร์ซี่ แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

ไททันองค์เล็กสุดในบรรดาสิบสององค์เดินออกมาข้างหน้า โครนอสตัวเล็กที่สุดในบรรดาพี่น้อง เขาไม่ได้ฉลาดที่สุด แข็งแรงที่สุด หรือรวดเร็วที่สุด แต่เขาคือองค์ที่หิวอำนาจที่สุด ผมเดาว่าถ้าคุณเป็นลูกคนสุดท้าย เป็นลูกคนที่สิบสองเนี่ย คุณก็คงอยากก้าวออกมาทำอะไรให้เตะตาพ่อแม่ล่ะนะ ไททันองค์เล็กนี่ชอบความคิดเรื่องการครองโลก โดยเฉพาะถ้ามันหมายความว่าเขาจะได้กลายเป็นคนซึ่งนิวส์งานพวกพีๆ ด้วยแล้วละก็ ส่วนเรื่องคุกก็โรยน้ำตาลอันนั้นก็ไม่ได้เสียหายอะไรเช่นกัน

โครนอสมีความสูงประมาณเก้าฟุต ซึ่งถือว่าตัวเล็กทีเดียวสำหรับไททัน เขาไม่ได้ดูน่ากลัวเหมือนพวกพีชาย แต่เด็กคนนี้ก็เรียกว่าเจ้าเล่ห์ทีเดียว ในตอนนั้นเขาได้ฉายาว่า 'จอมอุบาย' ไปแล้วเพราะเขามักเล่นสกปรกในการแข่งขันมวยปล้ำ และไม่เคยอยู่ในที่ที่คุณคิดว่าเขาน่าจะอยู่เลยแม้แต่ครั้งเดียว

เขามีรอยยิ้มเหมือนแม่และมีผมหยักศกสีเข้ม ส่วนความโหดร้ายนั้นได้มาจากพ่อ เวลาเขามองหน้าคุณ คุณจะไม่รู้เลยว่านี่เขากำลังจะต่อให้คุณหรือกำลังจะเล่าเรื่องตลกกันแน่ หนวดเคราของเขาก็ดูน่าสะพรึงเช่นกัน เขายังเด็กเกินกว่าจะไว้เครา แต่ตอนนั้นก็มีการจุกหนึ่งแทงลงมาจากกางเป็นหนามแหลมดูเหมือนจะงอยปากนกกราวนแล้ว

เมื่อโครนอสเห็นเคียว ดวงตาเขาก็เป็นประกาย เขาอยากได้ไบเบิลิกนั้น ในหมู่พี่น้องมีเพียงเขาคนเดียวที่เข้าใจว่ามันสามารถจะสร้างความเสียหายได้มโหฬารเพียงใด

ส่วนเรื่องการสังหารบิดานั้น...ก็ทำไมจะต้องปฏิเสธด้วยละ อูรานอสแทบไม่ได้สนใจอะไรเขาอยู่แล้ว ซึ่งจะไปไกลเองก็เช่นกัน เผลอๆ พ่อแม่อาจจะจำชื่อเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ

โครนอสเกลียดการถูกเมิน เขาเบื่อหน่ายเต็มทีกับการเป็นลูกคนเล็กที่ต้องใส่แต่เสื้อตัวเก่าของพีๆ

"เราจะทำให้เอง" เขาพูดซ้ำ "เราจะลับบิดาให้"

"บุตรคนโปรดของเรา!" ไกอาโห่ร้องยินดี "เจ้านี่สุดยอดไปเลย! เรา

รู้อยู่แล้วว่าเราจะต้องพึ่งพาเจ้าได้ เอ่อ...ว่าแต่เจ้าคือคนไหนนะ ขออีกที"

"โครนอส" เขาเคঁนรอยยิ้ม เฮ้ สำหรับเคียว คุณก็ และโอกาสที่จะได้ทำการฆาตกรรมแล้ว นับว่าโครนอสสามารถซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงเอาไว้ได้มิดเลยล่ะ "เป็นเกียรติที่เราจะได้ทำการสังหารนี้เพื่อมารดา แต่เราจะต้องทำด้วยวิธีของเราเอง ก่อนอื่นเราอยากให้คุณล่อลวงอูรานอสให้มาหา บอกไปว่าท่านเสียใจก็ได้ หรือไม่ก็บอกว่าทั้งหมดเป็นความผิดของท่านเอง และท่านจะทำอาหารเย็นอร่อยๆ เอาไว้เพื่อเป็นการขอโทษ ขอแค่ล่อบิดามาคืนนี้และทำเป็นว่าท่านยังรักบิดาอยู่ก็พอ"

"แหะ!" ไกอาทำท่าสำรอก "เจ้าจะบ้าหรือ"

"แค่แกล้งทำ" โครนอสยื่นกราน "พอบิดาอยู่ในร่างมนุษย์และนั่งลงข้างๆ ท่านแล้ว เราจะพุ่งออกมาจู่โจมบิดา แต่เราต้องการคนช่วย"

เขาหันไปหาพี่น้องผู้ซึ่งอยู่ดีๆ ก็ชอบมองเท้าของตัวเองขึ้นมาเป็นนักรหนา

"นี่ ฟังนะทุกคน" โครนอสว่า "ถ้าแผนนี้ไม่สำเร็จ อูรานอสจะล้างแค้นพวกเราทั้งหมด พวกเราห้ามทำพลาด เราอยากให้คุณเจ้าสิ่งศักดิ์ช่วยกันจับตัวบิดาไว้ไม่ให้หนีกลับท้องฟ้าก่อนที่จะสังหารบิดาได้สำเร็จ"

ไททันองค์อื่นๆ เงียบกริบ บางทีอาจกำลังนึกภาพโครนอสน้องชายตัวจ้อยกระโดดเข้าไปใส่บิดาร่างใหญ่จอมใช้ความรุนแรงอยู่ก็เป็นได้ และพวกเขาคงไม่ชอบแค้นต่อสักเท่าไร

"โอ้ ไม่นานา!" โครนอสโวย "เดี๋ยวเราจะเป็นคนแล่นึกๆ เอง พวกเจ้าสิ่งศักดิ์แค่ช่วยกดตัวบิดาไว้ก็พอ ไว้ได้เป็นราชาเมื่อไหร่เราจะตกรางวัลให้แก่สิ่งศักดิ์นั้น! เราจะให้แต่ละองค์ไปปกครองแต่ละมุมโลก... เหนือ ใต้ ออก ตก ข้อเสนอนี้มีครั้งเดียว ใครจะเอาด้วย"

พวกสาว ๆ ฉลาดเกินกว่าที่จะไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม พวกนางขอตัวกลับอย่างรวดเร็ว โอเชีย่นัสบุตรองค์โตขบนิ้วโป้งอย่างหวาดๆ "พอดีเราต้องรีบกลับทะเลแล้วแฮะ แบบว่ามี...เอ่อ ปัญหาเรื่องนี้นะ ขอโทษที่..."

18 เพอร์ซี่ แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

นั่นทำให้เหลือพี่น้องของโครนอสอยู่แค่สี่องค์พอดี...ได้แก่ โคออส
ไอแอพิทัส ไครอัส และไฮเพอเรียน

โครนอสยิ้มให้พี่ๆ เขารับเคียวมาจากมือของโกอาแล้วลองทดสอบ
ความคมดู เลือดสีทองไหลออกมาจากปลายนิ้วของเขา "ตกลงมีอาสาสมัคร
สี่องค์พอดีเลยนะ! สวยเลย!"

ไอแอพิทัสกระแอม "เอ่อ ความจริงแล้ว..."

ไฮเพอเรียนเอาศอกกระทบไอแอพิทัส "พวกเราเอาด้วย โครนอส!"
เขาให้คำมั่น "วางใจได้!"

"วิเศษ" โครนอสว่า ซึ่งนั่นก็เป็นครั้งแรกที่มีอัจฉริยะในทางชั่วร้าย
สักคนพูดคำว่าวิเศษขึ้นมาในโลก เขาอธิบายแผนการให้พี่ๆ ฟัง

อัจฉริยะมากที่สุดที่คืนนั้นอูรานอสดันปรากฏตัวออกมาจริงๆ

เขาเดินเข้ามาในหุบเขาที่ซึ่งปกติใช้เป็นที่นัดพบโกอา เขาต้องขมวดคิ้ว
เมื่อเห็นอาหารเย็นอันโอชะวางอยู่บนโต๊ะ "เราได้จดหมายของเจ้าแล้ว
พูดจริงใช่ไหมเรื่องขอคืนดี"

"แน่นอนที่สุด!" โกอาสวมชุดกระโปรงสีเขียวแขนกุดตัวเก้ง ผม
หยักคกของนางประดับไว้ด้วยอัญมณี (ซึ่งนางหามาได้ง่ายด้วยความที่เป็น
ผีในโลก) นางมีกลิ่นเหมือนดอกกุหลาบและดอกมะลิ นางนั่งเอนอยู่บนโซฟา
ภายใต้แสงเทียนนวลตาขณะก้มมือเรียกสวามี

อูรานอสที่สวมผ้าเตี่ยวรู้สึกว้าวุ่นที่แต่งตัวมาธรรมดาเกินไปเลยทีเดีย
เขาไม่ได้หิวหรืออะไรทั้งนั้น ผิวพรรณตอนกลางคืนก็มีดีและเต็มด้วย
ดวงดารา แต่ไม่สามารถจะนับเป็น 'เนกไทดำ' สำหรับงานเลี้ยงอาหาร
ค่ำมือหุงได้ เขาเริ่มจะคิดแล้วว่าอย่างน้อยก็น่าจะแปรงฟันมาซะหน่อย

เขากระแะระคายอะไรบ้างหรือเปล่านั้น อันนี้ผมก็ไม่รู้ อย่าลืมนะว่า
ตอนนั้นยังไม่มีใครในจักรวาลถูกล่อลวงเข้าไปอยู่ในวงล้อมโจมตีจนถูกหั่น
เป็นชิ้นๆ มาก่อน เขากำลังจะเป็นรายแรก โชคดีจริงๆ เลย ว่าไปแล้วอยู่
บนท้องฟ้าเขาก็เหงามากเพราะมีแต่ดวงดาวเป็นเพื่อน นอกจากดวงดาวก็มี

เทพเจ้าแห่งอากาศไอเทอร์ (ผู้ซึ่งความจริงแล้วในหัวก็มีแต่อากาศจริง ๆ) กับนิคซ์และเฮเมร่าที่เป็นมารดาติดกัน ทั้งคู่ชอบเถียงกันทุกเช้าเย็น

"ถ้าอย่างนั้น..." ฝ่ามือของอูรานอสเริ่มขึ้นเหงื่อ เขาลืมไปเลยว่า ไกอาทอนไม่ได้ตะโกนใส่หน้าเขาตลอดเวลาที่ความจริงแล้วสวยแค่ไหน "เจ้าก็ไม่โกรธแล้วใช่ไหม"

"ไม่เลย!" ไกอารับรอง

"แล้ว...เจ้าโอเคกับการที่เราจับลูกๆ ล่ามโซ่แล้วโยนลงหุบเหวแล้วใช่ไหม"

ไกอากัดฟันกรอดเพื่อเค้นรอยยิ้ม "เราโอเคแล้ว"

"ดี" เขาคำราม "เพราะเด็กๆ พวกนั้นน่าจะเกลียดน่ากลัวซะมดยาด"

ไกอาทบเบา "มานั่งกับเรลีสวามี"

อูรานอสก็ยิ้มและย่างเท้าเข้าไป

ทันทีที่นั่งลง โครนอสซึ่งอยู่หลังหินใหญ่ก้อนหนึ่งก็กระซิบว่า "ตอนนี้ล่ะ"

พี่ชายทั้งสองกระโดดออกจากที่ซ่อน ไครอัสซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ โคออสชุดหลุมแล้วเอากิ่งไม้คลุมตัว ไฮเพอเรียนมุดอยู่ใต้โซฟา (คือโซฟาตัวใหญ่มาก) ส่วนไอแอฟิตัสพยายามทำตัวให้เหมือนต้นไม้โดยยื่นแขนออกมาเป็นกิ่ง แต่ด้วยอะไรบางอย่างพวกเขาทั้งสองตัวได้สำเร็จนะ

พี่ชายทั้งสองจับแขนขาของอูรานอสไว้แล้วปลุกปล้ำบิดาลงกับพื้น กดบิดาเอาไว้ในท่านอนแผ่

โครนอสปรากฏตัวออกมาจากเงามืด เคียวเหล็กทอประกายดาว "สวัสดีท่านพ่อ"

"นี่มันหมายความว่าอย่างไร" อูรานอสกรู้อิ่ง "ไกอ่า บอกพวกเขาให้ปล่อยเรา!"

"ฮ่า!" ไกอลุกจากโซฟา "ท่านไม่เคยปรานีลูกๆ ของเราเลยนะสวามี ดังนั้นท่านก็ไม่ควรจะได้รับ ความปรานีเช่นกัน นอกจากนั้นแล้ว ใครกันสวมผ้าเตี่ยวมางานเลี้ยงอาหารเย็นสุดหรู น่าขยะแขยง!"

20 เพอร์ซีวัย แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

อุรานอสตื่นนอนอย่างไร้ประโยชน์ "เจ้ากล้าได้อย่างไร! เราคือจ้าวแห่งเอกภพนะ!"

"ไม่อีกต่อไปแล้ว" โครนอสเงือเคี้ยว

"จงระวัง! ถ้าเจ้าทำแบบนี้ เอ่อ...เจ้าชื่ออะไรนะ ขออีกที"

"โครนอส!"

"ถ้าเจ้าทำแบบนี้นะโครนอส" อุรานอสว่า "เราจะสาปแช่งเจ้า! ชักวันหนึ่งลูกๆ ของเจ้าเองจะทำลายเจ้าและช่วงชิงบัลลังก์ไป แบบเดียวกับที่เจ้ากำลังทำกับเรานี้ล่ะ!"

โครนอสหัวเราะ "ก็ให้พวกเขาลองดูสิ"

เขาตวัดเคียวลงมา

มันโดนอุรานอสเข้าที่...อืม พวกคุณรู้มั๊ย ผมถึงกับไม่กล้าพูดเลยล่ะ ถ้าคุณเป็นผู้ชาย ลองนึกถึงจุดที่จะเจ็บปวดที่สุดถ้าถูกโจมตีสิ

ใช่ ตรงนั้นแหละ

โครนอสสับ แล้วอุรานอสก็ร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด มันเหมือนกับเป็นหนังสยองขวัญที่น่าขยะแขยงที่สุดเท่าที่คุณจะนึกภาพออก เลือดเต็มไปหมด...เพียงแต่โลหิตของเทพเจ้านั้นเป็นสีทอง และมันก็เรียกว่าอิกอร์

หยดโลหิตกระเด็นไปย้อมก้อนหิน มันทรงพลังเสียจนในภายหลัง ได้มีสิ่งมีชีวิตถือกำเนิดขึ้นมาจากอิกอร์นั้นตอนลับสายตาผู้คน...เป็นปีศาจ มีปีกสามตนที่เรียกว่าฟิวรี จิตวิญญาณแห่งการลงทัณฑ์ พวกมันบินหนีไปสู่ส่วนมืดมืดของทาร์ทารัสในทันใด ส่วนโลหิตแห่งเทพท้องถิ่นๆ ได้กระเด็นลงบนดินอันอุดมสมบูรณ์ สุดท้ายก็ก่อเกิดเป็นสิ่งมีชีวิตแห่งธรรมชาติที่พยศแต่มีจิตใจอ่อนโยนกว่า ได้แก่พวกนางไม้และเซเทอร์

โลหิตกระเด็นลงบนทุกสิ่งทุกอย่าง เอาจริงๆ นะ โครนอสนี่ไม่น่าจะล้างรอยเลือดออกไปจากเลือดได้เลยทีเดียว

"ทำได้ดีมากพ่ะ!" โครนอสจิกยิ้มแทบถึงใบหู เคียวของเขาชุ่มเป็นสีทอง

ไอแอฟิตส์รู้สึกสะอิดสะเอียนตรงนั้นเลย ส่วนคนอื่นๆ หัวเราะและตบหลังกัน

"ไอ้ ลูๆ ของเรา!" ไกอาเปล่งเสียง "เราช่างภูมิใจจริงๆ! คุณก็และน้ำพั้นซ์ไม่อื่น!"

ก่อนการทดลองโครนอสได้เอาผ้าปูโต๊ะมาห่อซากของบิตาไว้ บางทีอาจเพราะเขารู้สึกชิงชังโอเชียนัส พี่ชายองค์โตสุดที่ไม่ยอมช่วยในการฆาตกรรมครั้งนี้ละมั้ง โครนอสจึงแบกซากนั้นไปทิ้งลงทะเล โลหิตเมื่อผสมกับน้ำเค็มแล้ว...อืม เดี่ยวคุณก็จะได้รู้เองว่ามันก่อกำเนิดเป็นสิ่งใดขึ้นในภายหลัง

ที่นี่คุณจะต้องถามแน่ๆ ว่า โอเค ถ้าท้องฟ้าถูกสังหารไปแล้วนั้นทำไมพองเยหน้าขึ้นไปเรายังเห็นท้องฟ้าอยู่อีกละ

คำตอบก็คือผมไม่รู้

ผมเดาว่าโครนอสคงจะสังหารอูรานอสในภาคร่างมนุษย์ไปละมั้ง ทำให้เทพเจ้าแห่งท้องฟ้าองค์นี้ไม่สามารถมาปรากฏตัวบนพื้นโลกเพื่อทวงความเป็นราชาได้อีก โดยพื้นฐานแล้วอูรานอสถูกเนรเทศกลับสู่อวกาศคาดคงไม่ได้ตายจริง แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้เช่นกัน ไปได้แต่เป็นโดมอันไร้พิษสงที่ปกคลุมอยู่เหนือโลกเพียงอย่างเดียว

เอาเป็นว่าเสร็จแล้วโครนอสก็กลับมาที่หุบเขา แล้วไททันทั้งหมดก็จัดปาร์ตี้กัน

ไกออตังโครนอสให้เป็นจ้าวแห่งเอกภพ นางท่ามกภูธรุณีพิเศษสำหรับนักสะสมสุดเท่กับอะไรต่อมิอะไรให้เขา ส่วนโครนอสก็รักษาสัญญาโดยยกสี่มุมโลกให้พี่ๆ ไปปกครอง ไอแอฟิตส์กลายเป็นไททันแห่งทิศตะวันตก ไฮเพอเรียนได้ทิศตะวันออก โคออสได้ทิศเหนือ และไครอัสได้ทิศใต้

คืนนั้นโครนอสยกแก้วน้ำทิพย์ขึ้น ซึ่งนี่เป็นเครื่องดื่มที่เหล่าผู้อมตะโปรดปราน เขาพยายามฉีกยิ้มม่นอกม่นใจ เพราะราชานั่นควรจะดูม่นอกม่นใจตลอดเวลา แต่ความจริงเขาเริ่มกังวลเรื่องคำสาปของอูรานอสแล้ว...คำสาปที่ว่าสักวันหนึ่งลูๆ ของโครนอสจะหันมาต่อต้านเขา

22 เพอร์ซี่ แจ็กสัน กับเรื่องเล่าของเหล่าเทพ

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังตะเบ็งเสียงว่า "พี่ๆ ทั้งหลาย ขออวยพร! เราได้เข้าสู่ยุคทองกันแล้ว!"

และถ้าคุณชอบการโกหก การขโมย การแทงข้างหลัง และการกินคนละก็ อ่านต่อไปเรื่อยๆ นะ เพราะนี่ถือเป็นยุคทองสำหรับสิ่งเหล่านั้นจริงๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)